

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1998

Technical and Bibliographic Notes / Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming are checked below.

- Coloured covers / Couverture de couleur
- Covers damaged / Couverture endommagée
- Covers restored and/or laminated / Couverture restaurée et/ou pelliculée
- Cover title missing / Le titre de couverture manque
- Coloured maps / Cartes géographiques en couleur
- Coloured ink (i.e. other than blue or black) / Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- Coloured plates and/or illustrations / Planches et/ou illustrations en couleur
- Bound with other material / Relié avec d'autres documents
- Only edition available / Seule édition disponible
- Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin / La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de la marge intérieure.
- Blank leaves added during restorations may appear within the text. Whenever possible, these have been omitted from filming / Il se peut que certaines pages blanches ajoutées lors d'une restauration apparaissent dans le texte, mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- Additional comments / Commentaires supplémentaires: Text in Ukrainian.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- Coloured pages / Pages de couleur
- Pages damaged / Pages endommagées
- Pages restored and/or laminated / Pages restaurées et/ou pelliculées
- Pages discoloured, stained or foxed / Pages décolorées, tachetées ou piquées
- Pages detached / Pages détachées
- Showthrough / Transparence
- Quality of print varies / Qualité inégale de l'impression
- Includes supplementary material / Comprend du matériel supplémentaire
- Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image / Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir la meilleure image possible.
- Opposing pages with varying colouration or discolourations are filmed twice to ensure the best possible image / Les pages s'opposant ayant des colorations variables ou des décolorations sont filmées deux fois afin d'obtenir la meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below /
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10x		14x		18x		22x		26x		30x
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☒	☐	☐	☐	☐
	12x		16x		20x		24x		28x	32x

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

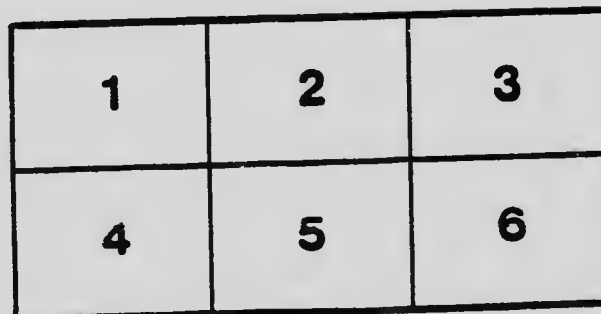
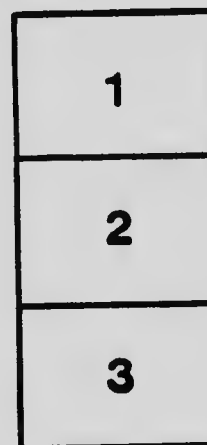
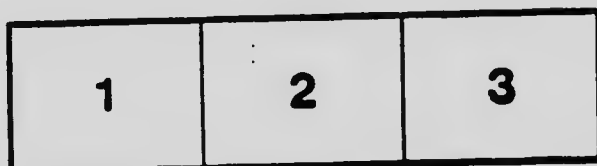
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol $\rightarrow$ (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole $\rightarrow$ signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

1.0

4.5

2.8

2.5

5.0

3.2

2.2

3.6

4.0

4.5

5.0

5.6

6.3

7.1

8.0

9.0

10.0

11.2

12.5

14.3

16.0

18.0

20.0

22.5

25.0

28.2

31.5

36.0

40.0

45.0

50.0

56.2

63.0

71.0

80.0

90.0

1.1

2.0

1.8

1.25

1.4

1.6

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

6

11-19

EGO SUM PAPA!

Я Є ПАПА!

Французька карикатура шістнадцятого століття на папу-людя-папу Александра VI (Борджіа, 1493 — 1503).

ПРАВДА

— ПРО —

РИМСЬКОГО АНТИХРИСТА

Часть I.

WINNIPEG, MAN., A. D. 1917.

— — —

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 311

LECTURE 1

MECHANICS

LECTURE 2

MECHANICS

LECTURE 3

MECHANICS

LECTURE 4

MECHANICS

LECTURE 5

MECHANICS

LECTURE 6

MECHANICS

ЧИ АПОСТОЛ ПЕТРО

**був
папою ?**

**Написав
Проф. Др. Ол. Сушко**

“Я світло світу. Хто іде слідом за мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя”. — “Сей же есть суд, що світло прийшло на світ, і полюбили люде темряву більше ніж світло: були бо лихі їх учинки”. — Євангелія від св. Іоана, 8:12, 3:19.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

Недавно якимось отримав я від одного земляка, визначного серед українського громадянства в Канаді, в високій мірі інтересний лист, в якому шановний земляк питав мене між іншим, як я гляджу на справу **непомнливости римського папи** й на його богохульні претензії до **“Христового намісництва”** й **“Петрового насліддя”**. Просьба видала ся мені під теперішню пору над-

то серіозною, й я рішнв ся дати шановному Братови греко-католиковн відповідь окремою розвідкою.

З гори зазначаю, що в моїй відповідн старав ся я бутн строго річевим й оперти мої висновки виключно на св. Письмі, яке — річ природна — являєть ся єдиним жерелом правдивого Християнства. Очевидна річ при тім — я не таїв ся зі-всім з моєю широю відразою до римокатолицької Церкви, так як я вважаю її найстаршим, а при тім найбільшим й наймогучішим ворогом правдивого Християнства, й я вповні годжу ся з поглядом знаменитого лорда Гледстона, який ось так висловлюєть ся про непомильного” римського грішника:

“Догма непомильності папи виключає римського єпископа від гріха та зводнть Церкву до особи папи і підставляє на місце почитаня Христа—чоловіко-бога в Римі намістьБого-чоловіка в небі”. (“The dogma of infallibility exempts the Bishop of Rome from error, and resolves the Church into the Pope, and substitutes for the worship of Christ a man-god in Rome its God-man in heaven” — Gladstone.)

Мої міркуваня почав я з тої вихідної точки: римський папа мавби претензії до непомильності, Христового Намісництва й Петрового насліддя хіба тоді, коли би доказати, що самий Петро, якого наслідником римський папа себе

величає, був дійсним Христовим Намісником й першим римським папою. Отсе іменно на основі святаго Письма я заперечую, лишаючи історичні замітки про римське єпископство Петра до иншої нагоди.

Писано в Вінніпегу, 19 серпня, Р. Б. 1917.

Проф. Др. Ол. Сушко.

**“І зрозумієте правду, і правда визве-
лить вас”-Евангелія від св. Іоана 8:32**

Чи Св. Петро був папою?

I.

“ТИ ЄСИ ПЕТР, І НА СЬОМУ КАМЕНІ...”

Кождий з нас знає, що римський папа вважає себе наслідником св. апостола Петра. Мало того! Він вважає себе ще й “Христовим намісником.” І так, папа Бенедикт 15-тий титулує себе ось так: “Намісник Христа, двіста і сімдесят четвертий наслідник св. Апостола Петра, Його Святість папа Бенедикт 15-тий, патріярх Западу, примат Італії, архієпископ і митрополит римської провінції й єпископ Риму.” Як бачимо отже, попри усякі інші шумні титули, кождочасний римський папа іменує себе “Христовим намісником й наслідником св. апостола Петра.”

На якій же се підставі дієть ся? Яким правом сьміє грішний і смертний чоловік, що називає себе римським папою, ще й величати себе “Христовим намісником й наслідником св. апостола Петра”? Невже ж справді Бого-чоловік, Ісус Христос, иазначив кождочасного римського папу своїм “намісником”, а св. апостол Петро — своїм “наслідником”?

Відповідь на повисші питання може иам дати виключио і єдино св. Письмо, т. є. тії сьвятїї книги, в яких списана є уся наука Ісуса Христа, усї Його божественні слова, про які Він самий сказав виразио ось так: **“Небо і земля перейдуть, слова ж мої не перейдуть”** (Еваиг. від св. Марка, 13:31).

Пригляньмо ся отже близше св. Письму, та пошукаймо в ньому за усїми тими **“сьвідоцтвами”**, на яких римський папа опирає свої дивовижні претензїї до **“Христового иамісництва”** й **“Петрового насліддя”**. А иайшовши їх, призадумаймо ся над ними й рішим сяк або так:

Коли ті **“сьвідоцтва”** промовляти муть за претензіями римського папи, так иам не лишить ся иїчого иншого, як похилити смирио наші голови й препокірио ударити чолом й піддати ся **“Христовому намісникови й Петровому наслідникови”**, — а коли ні, — так прийдець ся иам рішучо назвати римського папу иайиїкчемийшим **облудником**, а навіть иайбезвстидній-

шим на світі **ошустом**.

Скалою, на якій Рим опирає свої претензії до Христового намісництва й Петрового насліддя, є слідуєчий уступ з Євангелія від св. Матея (16:13 — 19):

“Як же прийшов Ісус у сторони Кесарії Філіпової, то питав учеників своїх, глаголючи: Хто я, кажуть люди, Син чоловічий?”

“Вони ж сказали: Одні (кажуть, що Ти є): Іоан Христитель; другі: Ілля; інші ж Єремія або один з пророків.

“Рече до них: Ви ж як кажете? Хто я?”

“Озвавшись Симион Петр, каже: Ти єси Христос, Син Бога живого.

“І озвавшись Ісус рече до него: Блажен єси, Симоне сину Іонин: бо тіло і кров не відкрила тобі, а Отець мій, що на небі.

“Скажу ж і я тобі: **Що ти єси Петр, і на цьому камені збудую церкву мою і ворота пекельні неподужають її.**

“І дам я тобі ключі царства небесного; і що звяжеш на землі, буде звязане на небі; а що розвяжеш на землі буде розв'язане на небі.”

Отсе є — як сказано — тая підвалина, на якій римський папа опирає свої претензії, твердячи: “чиж не говорить ся виразно в повисшій уступі св. Євангелія, що Христос побудував свою Церкву на Петрі, та ще й дав йому “ключі”

чі царства небесного”? А коли так, то чиж не впливає з того, що Христос зробив Петра своїм “намісником”? А коли так, то чи ж римські папи, які я безпосередніми наслідниками Петра, не мають права уважати себе “Петровими наслідниками” й “Христовими намісниками”?

Так “розумують” римські папи й усі правовірні католики. Та вжеж “невірні” й непокірні протестанти розумують зовсім инакше! І так відносно повисшого уступу з Євангелія св. Матея вони зазначають таке:

Передовсім треба ствердити сей факт, що в наведенім євангельським діяльогу (розмові) Христа з Петром не згадується і словечком ані про ніяке “намісництво”, ані тим більше про ніяке “наслідде” — не то вже римських папів, але взагалі нічیه. Се одно. А друге: — твердити нині, що римські папи є безпосередніми наслідниками св. Петра, — се супроти теперішнього стану історії й археології є просто обидою науки, коли вже не звичайним ошустом, а в найліпшому разі — ідіотизмом. Правда — колись, при давнім стані історичної науки, можна було легко дурити темний народ усякими підробленими грамотами, декреталіями і т. п., й на підставі усього того можна було туманити людей казкою про “Петрове наслідде”, а там й про “Христове намісництво”, а навіть вкінці й про “непомильність” римських папів, — та вже ж твердити те саме нині, й на перекір здоровому

розумови, на перекір св. Письму й на перекір історико-науцній критиці стояти дальше на становиску “депомильности”, “Христового намісництва” й “Петрового насліддя” — се вже верх папської зарозумілости й... очевидної глупоти. Фактом є незаперечним, що наука не виказала досі Петрового єпископованя в Римі, а супроти сього — як жеж тут можна говорити про “Петрове наслідде” римських єпископів? А другим незаперечним фактом є й се, що наука перечить рівнож й якому небудь старшенству Петра серед громади инших апостолів, — а супроти сього як же тут можна говорити про “Христове намісництво” самого Петра, й римських, або яких небудь инших папів, що вважають себе “Петровими наслідниками”?

Отсе є факти, які а ргіогі (з гори) розбивають в порох усякі диковинні претеизії римських папів до казочного “Христового Намісництва” й “Петрового насліддя”. Та вже ж мимо усі ті мічим незбиті історико-науцні факти, поспробуймо піддати холодній критичній аналізі висше наведений євангельський діяльог, й поспробуймо найти в ньому бодай тїнь — що так скажемо “папства” Петра... А поспробуймо зроби ти тее тому, бо ми міркуємо ось так: коли римські папи є справді наслідниками св. Петра, так в такім разі св. Петро був першим римським папою! Инакше ж бо, як міг би теперішній папа Бенедикт 15-тий величати себе “двіста і сімдесять че-

твертим наслідником св. апостола Петра”?!...

Прослідім же докладно Господні слова, та розважмо холодно, чи справді стверджують вони повисші претензії римських папів?

А на самім початку застановім ся над тим, як розумів Христос отсі свої слова: “**Ти еси Петр, і на сьому камені збудую Церкву мою**”? Чи справді Христос розумів під “каменем” на якому Він рішив збудувати свою Церкву, смертного і грішного чоловіка, Петра, чи може тую велику правду, яку Петро висловив словами: “**Ти еси Христос, Син Бога живого**”? — Хто відповість на се питане?

Очевидна річ, що римський папа і взагалі усі католики, відповідять Вам, що під “каменем” розумів Христос Петра. За се усі протестанти заперечать Вам се з гори й питають: “Коли справді під каменем розумів Христос Петра, то чому не сказав Він виразно і ясно ось так: “**Ти еси Петр, і на тобі**” — іт. д.?. А то ні, Христос каже виразно: “**Ти еси Петр, і на сьому камені**”, т. е. “**на твоїй вірі в тее, що я е Христос, Син Бога живого**”.

Чияж правда? Католиків чи протестантів? Де глядіти розвязки — будь-щобудь — трудного питання?

Очевидна річ, що ніде иїоді, а опять в Св. Письмі.

І так ми думаємо ось так, та сподіємо ся, що усі розумні люди мусять так само думати, а і менно:

Коли дійсно се правда, що Христос побудував свою Церкву на грішнім і смертнім чоловіці Петрі, а не на великій правді й Петровій вірі в тее, що Христос е справді “Сином Бога живого”, так потверджене того найшли б ми передівсім у самих таки апостолів, т. е. у Петрових товаришів, й прочих Христових учеників. Се очеґидне. Або иншими словами: Коли розуміне римської Церкви згаданих слів Христа е правдиве, так воно певно годить ся й з розумінем самих Христових апостолів, які дїнь були живими свідками згаданої многов. ної розмови Христа з одним із своїх учеників, т. е. з Петром. Спитаймо отже самих апостолів, т. е. самих Петрових товаришів, як вони розуміли Христові слова?

І так першим свідком являєть ся нам усьому спірному питаню геніяльний Павло. У першому посланню до Коритян, гол. III, II., каже він ясно ось так:

“Иншої бо підвални ніхто не може положити коло тієї, котра е Ісус Христос.”

Многоважні слова! З них випливає ясно, що св. апостол Павло вважав підвалиною Церкви самого Ісуса Христа, а ніщо инше. Навпаки ж

з побісше сказаного знаемо, що римський папа твердить, буцім то Петро став підвалиною Церкви!

По чий отже стороні правда? Чи по стороні св. Апостола Павла, чи по стороні римських папів?

Ми протестанти, відповідаємо так:

Ми ідемо за свідощвом св. апостола Павла, який вже тоді, то є в самих початках християнства клопотав ся журливо, “щоб на чужій осювині не будувати”, а лише на Христі (До Римлян, 15:19), перестерігаючи при тім вже тоді свого “любого сина” Тимотея перед тими, що “перевертають деяких віру”, накликаючи:

“Твердо ж осювина Божа стоїть, маючи печать таку: Познав Господь своїх, і: Нехай відступить од неправди всяк, хто іменує імя Христове”. (Друге послання св. Апостола Павла до Тимотея, II:18—19).

Відступайте отже й усі Ви, Братя і Сестри, Українці й Українки, що іменуєте імя Христове, — відступайте від тих, що “перевертають деяких віру”, — відступайте від гордого римського грішника і його слуг, які фальшуючи Господні слова, ваять ся богохулити, що буцім то грішний “годований чериєць” у Римі є “Христовим намісником й Петровим наслідником”. Відступайте усі, памятаючи все отсе велике сви-

доцтво св. апостола Павла, що “нишої бо під-
вални ніхто не може положити коло тієї, котра
є Ісус Христос”.

II.

**“ДАМ Я ТОБІ КЛЮЧІ ЦАРСТВА
НЕБЕСНОГО...”**

“Ба — але “ключі царства небесного”, то вже Христос дав таки рішучо **одному Петрови!**” — так твердять католики — а римські папи зараз тут і додають: “Не лише **одному Петрови**, але і його наслідникам, то є. **нам**, римським папам”...

Пригляньмо ся отже ще й тому богохульству римського папи. Основою його є опять згада- не вже місце у Євангелию від св. Матея (16:19):

“І дам я тобі ключі царства небесного; і що звяжеш на землі, буде звязане на небі; а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небі”.

На се ми кажемо так:

Перше: Господні слова свідчать ясно, що Христос обіцяє дати “ключі царства небесного” Петрови, а не Петрови і його “наслідникам”. А се ж прецінь не є одно і те саме!

Друге: Яке є значіне слів: “ключі царства небесного”, **взяти** і **розв’язати**? Коли — як твердить Рим — наведені Господні слова означають те, що Христос дав Петрови власть “відпускати і задержувати гріхи”, так і сю власть не дав Христос одному Петрови, як виходило би з повисшого уступу Евангелія св. Маттея. Навпаки: — Евангеліє св. Іоана, 20:19 — 23, свідчить виразно і не двозначно, що таку саму власть надав Христос усім своїм ученикам!

Іменно зі згаданого уступу Евангелія св. Іоана довідуємо ся, що після воскресеня явив ся Христос усім своїм ученикам, а не лише одному Петрови, й так промовив до них:

“Упокій вам. Якож післав мене Отець, і я посилаю вас.

“І, се промовивши, дихнув, і рече їм: Приймайте Духа Сьвятого.

“Кому відпустите гріхи, відпустять ся їм; кому задержите, задержать ся.”

Зі сказаного виходить отже, що 1) Христос зівсім не вивисшав Петра висше інших апостолів; 2) Він ніколи не надав йому більших властей і сили, ніж його товаришам.

Отсе є нічим не заперечена правда, посьвідчена в повній основі св. Письмом. Та Рим тої наглядної й очевидної правди не узнає... Раз він зійшов на ховську дорогу фалшу й неправди, раз пустив в широкий світ велику історичну бре-

хню про “Петрове наслідде” римських єпископів, так після того треба було вже брести далше в болото фалшу й брехні, й треба було за всяку ціну виказати світови особливе становище Петра в громадї апостолів, а навіть — треба було доказати — що так скажемо — “папство” самого Петра!

Що ж одначе каже про “папство” Апостола Петра св. Письмо?

З Діяиній святих Апостолів (8:14) довідуємо ся, що на вість про навериене Самарії, яка прийняла Боже слово, “апостоли послали до них Петра та Іоана”. Інтересна новина! Виходить з того ясно, що не “Його святість папа” Петро вислав когось там до Самарії, а навпаки — збір апостолів вислав туди Петра, та ще й не самого, а разом з Іоаном! І то не вислав їх як якихось там великих достойників, в дорогих шатах, з золотими ланцюхами на шиях, в золочених шапках на головах та ще й до того пишними повозами, — ні! Петро і Іоан пішли до Самарії пішки, та й певно ні одному з них не прийшла по дорозі до голови грішна думка висшати себе понад громаду, ані тим більше один над другого!

А гляньмо тепер на римського папу! Він мешкає в найроскішійших палатах, які лише коли здвигнула людська рука, та ще й ліинть ся перейти своїми ногами з кімнати до кімнати, а-

ле каже носити себе своїм трабантам на золотім кріслі, не соромлячись при тім глядіти на темну масу католиків, яка при його появі кидаєсь на коліна, як тії погани перед своїм ідолом! А чи чував хто, аби хто коли “посилав” папу куда небудь? — Ні! — такого “дива” ніхто ще з смертних не зачував, хоча ми всі знаємо дуже добре, що гордий папа “посилає” тисячі своїх слуг в різні сторони світа, а не один папа не лякав ся навіть “вислати” соток своїх противників... на тамтой світі!...

Але йдїм далше.

В пятнайцятій Голові Апостольських Дїяній говорить ся, як відомо, про нараду ерусалимської громади в справі обрізання. Іменио “поприходили деякі з Юдеї (ї) навчали братів: що коли не обріжетець по звичаю Мойсееву, не можете спасти ся.

“Як же почав ся спір і немале змагання Павла та Варнави з ними, то постановили, що Павел і Варнава і деякі інші з них пішли до апостолів та старших у Єрусалим ради сього питання.”

Сказано виразно: “до апостолів та старших” у Єрусалимі, а не до “його свьятости папи” Петра! А чому? Бо Петро не був ніяким папою та й між апостолами, своїми товаришами, був “рівний між рівними”!

Що Петра не уважали самі апостоли “звер-

хником”, аї тим більше “першим”, на се маємо чимало доказів в св. Письмі. Не вважає його таким, аї бодай подібним, й св. Павло (порівняй I. Посл. Павла до Коринтян, 1:12), а навіть в другім посланню до Коринтян зазначає не двозначно свою рівність з найчільнішими апостолами (“іичим бо я не гірший од найперших апостолів, хоч я й іїщо” — 12:11). Коли ж Петро був би справді “найпершим” між апостолами, отже бодай яким-таким “папою”, як же св. Павло міг би писати в такий спосіб до своєї громади в Коринті про свого “папу”?!

Ба що більше! В посланню до Галат висловлюєть ся Павло про Петра ось так:

“Як же прийшов Петро у Аитнохію, устав я проти него в вічи: бо заслужив докору” (2:11). І дальше оповідає Павло докладно, як то Петро разом з іншими “лицемірили”, та, як побачив я, що вони **неправо** ходять по евангельській істині, то я сказав Петрові перед усіма: коли ти, **бувши Жидовином, живеш по поганськи**, а не по жидівськи, то на що примушуєш погаи жити по жидівськи?”

Ось так картав прилюдно Павло свого товариша Петра за його блуди! А чи міг би він зробити тее тоді, коли б Петро був дійсно “Христовим намісником” або “папою”?! Шкода про се її згадувати!... А одначе римські папи величають себе “Христовими намісниками” та й “Пе-

тровими наслідниками”, та знай, ще й “виклинають” тих розумних людей, які мають відвагу карати їх за їхні очевидні блуди й явні богохульства!

Послухаймо ж вкінці, що каже самий Петро про себе? Не вжеж справді він уважав себе “першим” між апостолами й “Христовим намісником”. Бо коли інші апостоли не згадують і словечком про особливі влади Петра, так може він самий величав себе “Христовим намісником” й “римським папою”?

Сьвідоцтво Петра повинно бути для нас рішаючим!

Загляньмо ж до св. Письма:

І так в Першім Посланю св. Апостола Петра в Голові пятій, ст. 1-ший св. Апостол Петр не величає себе папою, ані тим більше ексцеленцією, а бодай навіть “високопреосвященим”, але називає себе скромно і смирно звичайним “товаришем-старшим”, якиї накликає ось так до старших між тодішніми христіянами:

“Старших між вами молю, яко товариш-старший і сьвідок страдання Христового, і спільник слави, що має відкритись,

“пасіте стадо Боже, що у вас, доглядаючи не по неволі; ані для поганої користи, а з доброго серця;

“ані не пануйте над народом, а взорсм будь-

те стада;

“і як явнть ся пастирь-начальннк, приймете невянучний славн вінець”.

Що за чудові слова, що за солодка мова плила з уст Христового апостола! Та вжеж як не подібна вона до повних злости і завзятя “буль і енциклік” римського антихриста, який всім і вся, що протнвлять ся його диявольській гордні, грознть страшним анатемамн (проклятямн) та страштнть непомірннмн “карамн” в тім і будучім жнтю...

Або — як відмінно звучить від гндкої самохвальбн пншних титулів римського папи ось така тиха і смирна мова того самого св. Апостола Петра, якого “наслідннком” вважає себе тойже папа:

“Снмеон Петр, слуга і апостол Ісуса, тим, що з намн однаку дорогу віру прийялн по правді Бога нашого і Спаса Ісуса Хрнста; благодать вам і впокій нехай умножнть ся в познанню Бога і Ісуса, Господа нашого” (Друге соборне посланне св. Апостола Петра, 1:1).

Ні! — Говорім, як хочемо, й прослідім усе св. Письмо від дошки до дошки, а все такн не найдемо ні на одному місци найменшого доказу на тее, буцім то св. Петро був “папою”, а навпаки — найдемо чимало місць, які проречнсто свід-

чать про його рівність разом з іншими апостолами. Між “старшими” він уважає себе “товаришем-старшим”, а “пастирем начальником” він вважав все і єдиного Христа Спасителя (I Послання св. Апостола Петра, 5:1, 4).

Не вивисшав Петра понад других апостолів й св. Апостол Іоан, та не зазначив в особливий спосіб його “висшости” й в своєму величюму “відкриттю” на острові Патмос, коли ось такими одушевленими словами малює нам “небесний Єрусалим”:

“І поіс мене (ангел) духом на гору велику, і високу, і показав мені город великий, святий Єрусалим, що сходить з неба від Бога... А мур города мав дванадцять підвалин, а на них імена дванадцяти Апостолів Агиця”. (Откритіє св. Іоана Богослова, 21:10, 14).

Про особливе становище Петра поміж дванадцяти Апостолами немає і згадки...

• • •

А на кінець — іще одна, малесенька, замітка: З Євангелія св. Матея (8:14) і Першого Послання до Коринтян (9:5) знаємо, що Петро був жонатим. У нього була жінка, була теща, була й проча родня. Чому -ж — питаємо — римський папа, який “правом кадука” титулує себе “Петровим наслідником”, не вступає в слід великого Апостола і не жеинть ся?!... Як “наслід-

ник”, так хайже дійсно буде Петровим наслідником бодай в подружу, — та хай і прочим своїм слугам розкаже пібратись, щоби і вони жили по людськи і по божому, та щоб не грішили тяжко проти очевидної волі Бога, якого називають себе “слугами”!

КІНЦЕВЕ СЛОВО.

Ось так представляєть ся чиста правда про “папство” св. Апостола Петра, й на таких “основах” опирають ся претензії римського папи до “Петрового насліддя”. Як бачимо отже — на питане: “Чи св. Петро був папою?” — відповідає св. Письмо ясно і не двозначно: “ні”! І сю відповідь св. Писма повинні ми, Українці, собі добре запам’ятати. Просвічені народи прийшли над папськими берхнями вже давно до дневного порядку, та лише у нас усе ще по давньому різні папські микити морочать нам голову “святійшнм отцем”, ще — знай — й витуманюють від нас останній шелюг на так званий “Петрів гріш”... Ось ще не давно донесли часописи, що “наші” греко-католицькі попи в Злучених Державах вислали в дарунку римському ошустови поверх 46 тисяч долярів!... Подумайте собі, Братя і Сестри, кільки то добра можна би було зробити для рідного народа за тії гроші, й кільки гірених сліз невинних жертв теперішної великої війни можна би було

отерти в старому краю... Та ні! "Наші" попи, вірі слуги Риму, вислали тії гроші сьвітовому неробі!... Сором і ганьба нам перед усім культурним сьвітом!

Прочитайте ж, дорогі Братя і Сестри, греко-католики, повисші мої думки й виписки зі Сьвятого Письма пильно та уважно, а на кінци призадумайте ся ще над отсими замітними словами одного з найбільших мужів і мислителів новочасного сьвіта, лорда Гледстоіа:

"Отсе є ПРАВДА, що лежить в основі кольосальної БРЕХНІ Папства. Великою помилкою є се, що воно перемінює першенство чести в першенство власти, особистий привілей — в офіційну прерогативу (право), та першенство часу в трівку висшість гідности". ("This is the truth that underlies the colossal lie of the Papacy. The great error is that it perverts a primary of honour into a supremacy of jurisdiction, a personal privilege into an official prerogative, and a priority of time into a permanent superiority of rank". — Gladstone).

Инші Твори Професора Дра. О Л. С У Ш К А.

- Два незвісні переклади Яос. Левицького, Зап. Наук. Тов. ім. Т. Шевченка у Львові, т. 42., Львів, 1901.
- Альманах українських богословів, Львів, 1902.
- Єзуїти в заведеню Унії на Русн в доберестейській добі, Львів, 1902.
- До правописного питання в Росії "Руслан", 1902, ч.ч. 100—102.
- М. Мелешко, незвісний український панегірист XVII в. З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 50, Львів, 1902.
- З Тюрми, Львів, 1903.
- Епізод з життя Петра Сарги (з фотографіями). З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 56, Львів, 1903.
- Предтеча Унії. Критично-історична студія. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 53, стр. 1—71; т. 55, стр. 72—125 і т. 61 стр. 126—177.
- Прийинки до студій над текстом Палінодії. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 54., Львів, 1903.
- Вірокповідна ненависть товпи за часів панованя Жигмонта III. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 52, Львів, 1903.
- Рукописи архіва князів Сангушків в Славуті. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 55, Львів, 1903.
- Діло і Молода Україна в р. 1902. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 53, Львів, 1903.
- Петро Скарга в офіціальній роснійській науці. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 54, Львів, 1903.
- Впроваджене Єзуїтів до Польщі, історично-критична студія. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 57, стр. 1—28 і т. 58, стр. 29—60, Львів, 1904.
- Варшавський синод з року 1561. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 59, Львів, 1904.
- О. О. Василяни на службі Риму і Польщі. — З. Н. Т. ім. Т. Ш., т. 57, Львів, 1904.
- Проф. Н. Кареева філософія історії, історіософія і соціологія. — Літерт.-наукова бібліотека, т. 64., Львів, 1903.
- Богданова Слава. Про гетьмана Богдана Хмельницького. Видавництво "Просьвіта" у Львові, 1907.
- В 30-літні роковини першого виступу пані Антоніни Осиповичевої на українській сцені в Галичині. — "Діло", 1907. ч. 220

Князь Константин Острожський. В 300-літню річницю його смерті 1608—1908. — Календар "Просьвіти" за р. 1908. Львів, 1908.

"Полтава". В двісталітню річницю полтавського бою. 1709—1909. — "Громадський Голос", під редакцією Мих. Павліка, ч. 26, 1909.

За що Галицький Митрополит Андрей гр. Шептицький мучить ся в московській неволи? Вінніпег, Ман. 1914.

Статут Читальні "Просьвіти" в Канаді, Вінніпег, Ман., 1915.

Міжнародний Соціалізм. Його ідеологія, організація і цілі. — "Робочий Народ", ч. 11, 1916.

В рр. 1910—1911 редагував Проф. Др. Ол. Сушко педагогічний журнал "Учитель" у Львові, в рр. 1914—1915 тижневник "Канадський Русин" в Вінніпегу, Ман., а від 1916 є співробітником "Ранка" тамже. В згаданих виданнях розсипані сотні і тисячі більших і менших його статей, оповідань й поезій. Іздто деякі оповідання тогож автора напечатані в черновецькій "Буковині", львівським "Ділом", "Руслані" і "Літер. Науков. Вістнику."

Приймаєть ся Передплату

— на —

**одинокий український ілюстрований
журнал**

„УКРАЇНА“

12 книжок, ціна \$3.00

1250 сторін друку: 500 чудових образків.

**Невичерпана скарбниця знаня й відомостей
по українознавству.**

Письма, фотографії і гроші слати на адресу:

THE UKRAINA

358 REDWOOD AVE.

WINNIPEG, MAN., CANADA

